

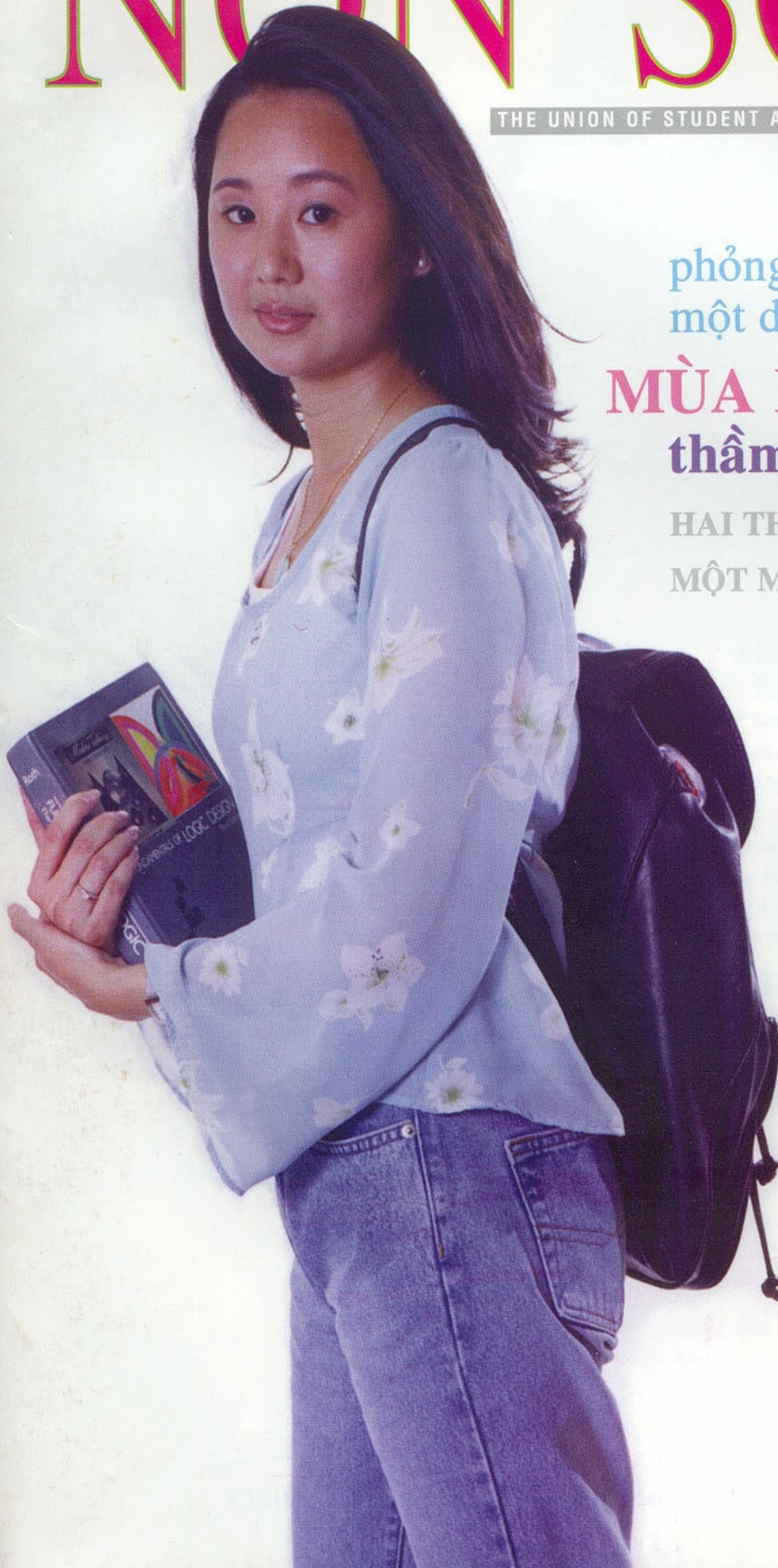
NON SÔNG

THE UNION OF STUDENT ASSOCIATION IN SOUTHERN CALIFORNIA
VOLUME 10 • ISSUE 91

phỏng vấn
một du học sinh việt nam

MÙA KHAI TRƯỜNG thậm thì mí nhau

HAI THÁI CỰC TRONG CÙNG
MỘT MÙA THỜI TRANG

Mùa hè oi ả vừa đi qua. Ở các bãi biển tấp nập vào những buổi chiều, đã vắng hẳn những tấm thân rám nắng. Trên không, những chú hải âu ngơ ngác tranh nhau những mẩu thức ăn vụn rơi rớt của khách du. Sớm mai, trời u, sẫm như chuyển mưa. Và, đã thấy trên đường, dăm chiếc lá thu đầu tiên run rẩy bay nghiêng trong gió.

Đã thấy, trên những con đường đi qua, vô số những tấm billboards quảng cáo thời trang hè, thức ăn hè, du lịch hè...được lục tục gỡ xuống. Thế vào, những hình ảnh mới, cho mùa tựu trường, của Kmart, của JC Penny, của Levis's...

Đã thấy, trên những vĩa hè ở các học khu, từng tốp các cô/cậu bé đi trên lưng những cái backpack sặc sỡ, đa dạng hình dáng. Chúng tự tin trong tay bố mẹ, chứ không rụt rè như cậu bé lần đầu đến trường trong đoạn văn tuyệt vời của Thanh Tịnh ngày xưa.

Đã thấy, trong khuôn viên các trường đại học, rỗng rảnh hàng dài những khuôn mặt trẻ đợi ghi danh. Nhìn những vầng trán phẳng phiu, trong những ánh mắt sáng ngời, hứa hẹn những mùa gặt chất xám tốt đẹp cho nhân loại trong thiên niên kỷ tới.

Số này, Non Sông vẫn dành những trang/bài đẹp nhất để nói về tuổi trẻ, và những kỷ niệm hè còn tươi rói nắng gió biển, để hành trang mang theo vào niên học mới của bạn, vẫn ấm áp niềm vui. Phần phóng sự là trại hè 98 của THSVMN Cali của Mỹ Hạnh, đặc biệt, một bài phỏng vấn một du học sinh từ Việt Nam của Trung Đạo, ghi nhanh các diễn tiến văn nghệ và các sự kiện chính trị nổi bật trong cộng đồng người Việt tại Orange County của Tạ Trí và Etcetera, thời trang với Quế Anh, thăm thì mí nhau bởi Y Nguyên, tản mạn về Rau Muống của Tú Diễm, điểm sách của Lê Tạo, Tử vi với Huyền Châu, Dưới Bóng Mộc Lan bởi Quế Anh, và các mục thường xuyên khác của Non Sông...

Đặc biệt, số tới, kỷ niệm 10 năm tạp chí Non Sông (1988-1998), bạn đọc sẽ cùng BBTNS trở về những ngày đầu làm báo của Non Sông, với vô vàn kỷ niệm/giai thoại chung quanh tờ báo trẻ của chúng ta.

Cùng lúc số báo này lên khuôn, BBT cũng đang nỗ lực thực hiện tuyển tập Giải Viết Văn Non Sông Lần Thứ Nhất với 18 truyện ngắn chọn lọc từ hơn 50 bài viết gửi về dự thi, 1997.

Những cố gắng trên của chúng tôi, nhằm gửi đến bạn đọc những ưu tư, chia sẻ chung. Ước mong bạn đọc có cùng chúng tôi một mẫu số, và trên những chặng đường kế tiếp của Non Sông, bạn sẽ không còn thụ động ở vai trò người đọc, mà, đồng hành với chúng tôi trong công việc giữ thơm tiếng Mẹ Việt Nam.

Chúc bạn gặt hái những kết quả tốt đẹp trong mùa học mới, và thành công trong cuộc sống bằng năng lượng vô tận đang tích lũy trong tuổi trẻ của bạn.

Thân ái.

Ban Biên Tập Non Sông

NON SÔNG MAGAZINE

ĐIỀU HÀNH – ADMINISTRATION

Chủ Nhiệm · Director

Dan Tâm [tam@nonsong.org]

Thư Ký · Secretary

Thái Ngân [ngan@nonsong.org]

Thủ Quỹ · Treasurer

Phạm Trung [trung@nonsong.org]

BIÊN TẬP/ EDITORIAL

Chủ Bút · Editors-in-Chief

Đỗ Thị Thuần [tdo@nonsong.org]

Nguyễn Quang Trường [truong@nonsong.org]

Thư Tín · Correspondent

[letters@nonsong.org]

Biên Tập Viên · Editors

Bùi Tố Tâm [totam@nonsong.org]

Đoàn Quế Anh [queanh@nonsong.org]

Hoàng Khải [khai@nonsong.org]

Lâm Minh Phượng [phuong@nonsong.org]

Tạ Đức Trí [tri@nonsong.org]

Contributing Editors

Hoàng Việt Khanh [khanh@nonsong.org]

Nguyễn Phương Lan [phuonglan@nonsong.org]

Ông Thụy Như Ngọc [ngoc@nonsong.org]

Y Nguyễn [ynguyen@nonsong.org]

KỸ THUẬT/ CREATIVE AND PRODUCTION

Art Director

Vũ Hoàng Lân [lan@nonsong.org]

Minh Họa · Illustration

Nguyễn Trường, Vũ H. Lân, Etcetera, TVI, MIMI

Trình Bày Bìa · Cover Design

Vũ Hoàng Lân at ValGraphics [714-439-5170]

Nhiếp Ảnh · Photography

Phùng Nam Cường

Nguyễn Quân, JT, Bùi Nghi [nghi@nonsong.org]

KỸ THUẬT LIÊN MẠNG/ INTERNET EDITION

Nguyễn Trung Hiếu [hieu@nonsong.org]

Nguyễn Quân [nguyenq@nonsong.org]

Nguyễn Quan Tấn [tan@nonsong.org]

PHÁT HÀNH/ CIRCULATION & DISTRIBUTION

Circulation Director

Nguyễn Phương Lan [phuonglan@nonsong.org]

Distributors

Nguyễn Lê Bảo [bao@nonsong.org]

Bác Tâm, Bác Nhiếp, Bác Tuấn

QUẢNG CÁO/ ADVERTISING AND MARKETING

714-893-3139

Phạm Trung [714-892-3309]

Việt Tâm [714-445-9891]

Tạp chí được thực hiện trên bộ chữ Việt VNI

[www.vnisoft.com], 714-891-7858

www.thsv.org / www.nonsong.org

NonSong Magazine is a bilingual magazine published

bi-monthly by the Union of Vietnamese Student

Associations of Southern California (U.V.S.A.),

a non-profit organization serving the community since 1982.

Please send all inquiries, submissions, subscription

orders or address changes to NON SÔNG MAGAZINE

12771 Western Ave., Suite H · Garden Grove, CA 92841 · USA

Tel. 714-893-3139 · Fax. 714-894-9549 · Email. info@nonsong.org

Subscription rate is \$18 per year in the U.S.

and \$30 per year for foreign countries.

Please make check payable to

NonSong Magazine and send to the address above.

MỤC LỤC

GHI NHANH – QUICK NOTES

14 Đi Retreat Có Nhớ Gì Không?

15 Trại Hè Tuổi Trẻ và Tương Lai

PHÓNG SỰ TRẠI HÈ – SUMMER CAMP REPORT

8 Memoirs

13 Trắng Trắng Tròn Tròn

TÂM TÌNH GIỚI TRẺ – THOUGHTS OF YOUTH

56 Đêm Kỷ Niệm 200 Năm Đức Mẹ La Vang

DỰ BÁO THỜI TRANG – FASHION FORECAST

4 Hai Thái Cực Trong Cùng Một Mùa Thời Trang

DƯỚI BÓNG MỘC LAN -

UNDER THE SHADE OF MAGNOLIA

18 Bảy Giờ "Đảo Mới Hôi Mặn"

KHOA HỌC VÀ ĐỜI SỐNG – SCIENCE AND LIFE

22 Vi Trùng Gây Bệnh E.Coli

23 Trắc Nghiệm Tâm Lý

54 Tử Vi – Một Khoa Học Huyền Bí

VẤN ĐỀ XÃ HỘI – SOCIAL ISSUES

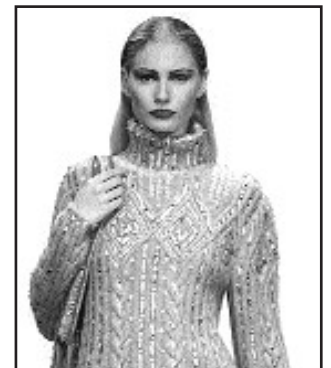
50 Why Kids Join Street Gangs

KINH TẾ & CHÍNH TRỊ – ECONOMICS & POLITICS

53 Chính Sách Tự Do Dân Chủ và
Cơ Khủng Hoảng Kinh Tế

TRIẾT HỌC – PHILOSOPHY

20 Chủ Nghĩa Hiện Sinh Đã Bị Lạm Dụng
và Hiểu Lầm Như Thế Nào?

QUAN ĐIỂM – PERSPECTIVE

21 Đoàn Viết Hoạt

SINH HOẠT CỘNG ĐỒNG

24 Hiện Trạng Vi Phạm Tự Do Ngôn Luận tại Việt Nam

PHÓNG SỰ

35 Đi Xem “Hồn Trương Ba, Da Hàng Thịt”

DANH NHÂN VIỆT NAM – VIETNAM HEROES

30 Hồng Hà Nữ Sĩ Đoàn Thị Điểm

Y HỌC – MEDICINE

36 Đôi Mắt Là Ngọc

GIỚI THIỆU SÁCH – BOOK REVIEW

38 Ra Biển Gọi Thắm

TÙY BÚT – FREE WRITING

16 Tản Mạn về Rau MƯỚNG

26 Những Tâm Tình Nho Nhỏ Trên Trang Nhà Non Sông

SINH HOẠT VĂN HỌC – LITERATURE ACTIVITIES

46 Đêm K. Khúc của Lê

THƠ – POETRY

43 Nhớ Đà Lạt Trong Bóng Dáng Seattle, Nắng Chiều,
Dấu Vườn Xưa, Mất Dấu Chân Xưa

45 Vu Lan Thương Tặng Mẹ Hiền,
Đường Về Quê Mẹ, Một Kiếp Yêu

49 Tìm Về Thời Thơ Dại!, Mùa Khai Trường,
Mùa Khai Giảng

59 Mưa Tháng Bảy

PHỎNG VẤN – INTERVIEW

32 Du Học Sinh Việt Nam

THẦM THÌ MÍ NHAU – WHISPERING CHIT CHAT

58 Hãy đến với Y Nguyên để nhỏ to, thầm thì chút thôi!

ÂM NHẠC – MUSIC

44 The Cranberries

47 Bài Hát: Về Từ Vô Vọng

BÍ MẬT – BẬT MÍ

60 Lý Do Con Gái Mất Con Trai

TÌNH YÊU QUA MẮT LAN – LOVE THROUGH LAN'S VISION

42 Bề Ngoài của Bạn Trai Có Quan Trọng Hay Không?

23 Vui Cười

37 Lượm Lặt

48 Chia Xẻ Sinh Hoạt – Sharing Experience

61 Thư Tín

62 Tin Việt Nam – Vietnam News

Lời mở: Thời trang có thể được ví như thời tiết bốn mùa, luôn luôn thay đổi nhưng vẫn theo một định luật chung; mùa hè nóng, mùa đông lạnh. Tuy nhiên, có những năm nóng lạnh thất thường, cũng có những lúc trời bất chợt đổ mưa sau nhiều năm hạn hán... Dự Báo Thời Trang mong có thể giúp được bạn phần nào trong việc chuẩn bị cho mình một dáng vẻ mới thích hợp cho một mùa mới. Cũng như bạn đừng để thời tiết xấu làm ứ đọng phí một ngày tốt, đừng nên để thời trang mới làm lu mờ đi nét đẹp sẵn có của bạn.

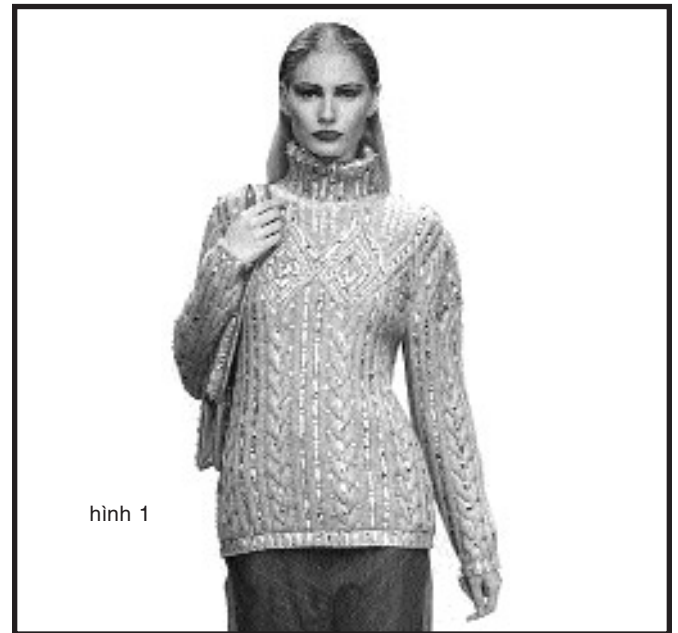
HAI THÁI CỰC TRONG CÙNG MỘT MÙA THỜI TRANG

Có lẽ vì mùa hè vừa qua là khởi điểm của những nét thời trang mới, nên thời trang mùa thu giới thiệu cho chúng ta hai hướng đi đối chọi nhau: Ngắn hoặc dài, ôm hoặc rộng hay xòe, cao hoặc thấp... Cả hai tuy mang những đường nét riêng biệt nhưng vẫn có các đặc điểm chung. Vậy ta hãy lược qua một số dáng vẻ mới của mùa thu xem thử chúng như thế nào.

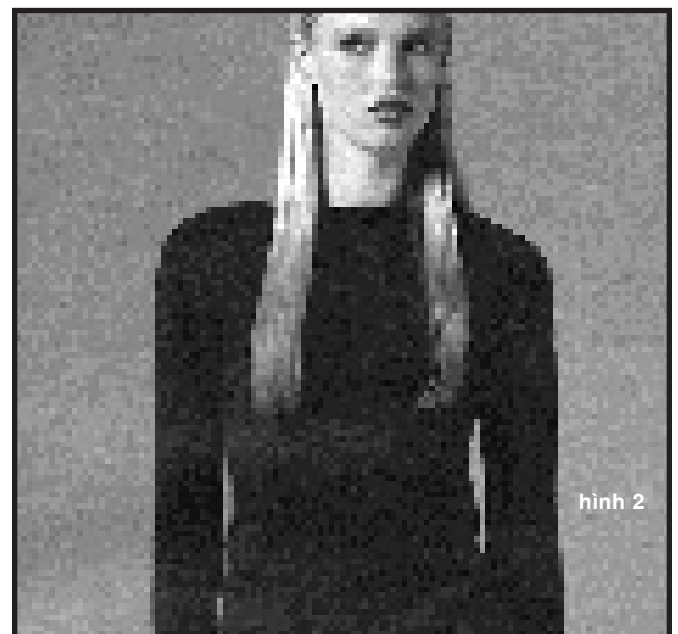
Khi khí hậu bắt đầu trở lạnh là khi những chiếc áo len trở thành một sự mời gọi. Áo len có thể là dài và rộng thùng thình (tunic style-hình 4), hay cũng có thể ngắn và ôm sát (cropped style-hình 2). Chất vải thì rất đa dạng, từ cotton, nylon, polyester, silk, đến acrylic, ramie, wool, mohair.... Loại vải nổi bật nhất trong mùa này là cashmere, một chất liệu mịn màng vô cùng quyến rũ đối với khá nhiều các bạn thuộc phái đẹp và thậm chí lời cuốn luôn một số thuộc phe “không thích làm đẹp.” Giá cả của những chiếc áo len cashmere này tuy không được “phải chăng” cho lắm, nhưng cũng không đến nỗi chỉ dám nhìn mà không dám mua.

Có những chiếc áo len được đan bằng thứ sợi thô và dày, đôi khi kết thành những đường gân to (cable knit), lại có những áo đan sợi nhỏ và nhuyễn. Về phần trang trí, năm nay các nhà kiểu mẫu thời trang giới thiệu những đường nét thật đơn giản. Nếu không là áo trơn một màu thì cách trang trí cũng sẽ rất nhẹ nhàng với những hình vuông, hình tròn, hình thoi.... hoặc có các sọc ngang với màu sáng và tối xen kẽ nhau. Đa phần, các áo len có cổ cao, hay còn gọi là cổ lọ. Dịch sát nghĩa thì là cổ rùa (turtleneck – hình 4), song nghe không được... dễ thương cho mấy. Một số khác có cổ thuyền (boatneck-hình 2), cổ tròn (jewel-neck), và cổ chữ V cao (high V-neck). Cổ vuông và cổ chữ V rộng của mùa hè không còn thấy nhiều vào mùa thu này. Ngoài ra, với sự ảnh hưởng của quần áo thể thao, áo có nón (hình 3) và có dây kéo phía trước cũng đang lực tục leo lên sàn trình diễn thời trang sau vài năm bị lãng quên.

Nghĩ tới áo len bạn sẽ có khuynh hướng chỉ nghĩ đến những trang phục ngày thường (casualwear), nhưng nó cũng có thể được mặc đi làm. Đặc biệt trong mùa thu này, áo len không ngần ngại “tiến quân” vào lãnh thổ của những chiếc áo

hình 1

hình 2

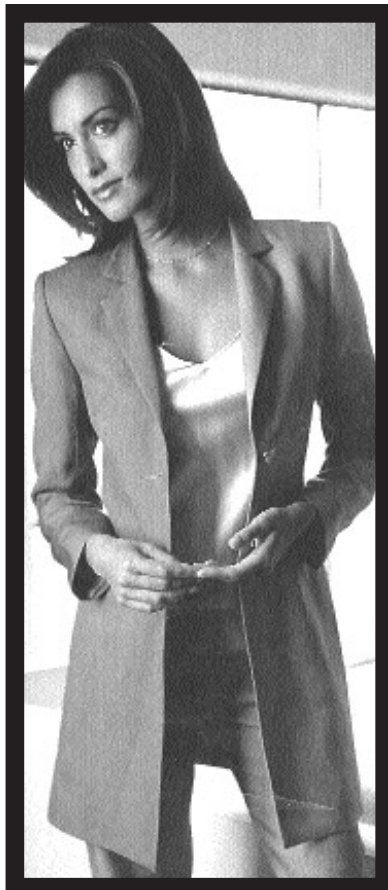

hình 4

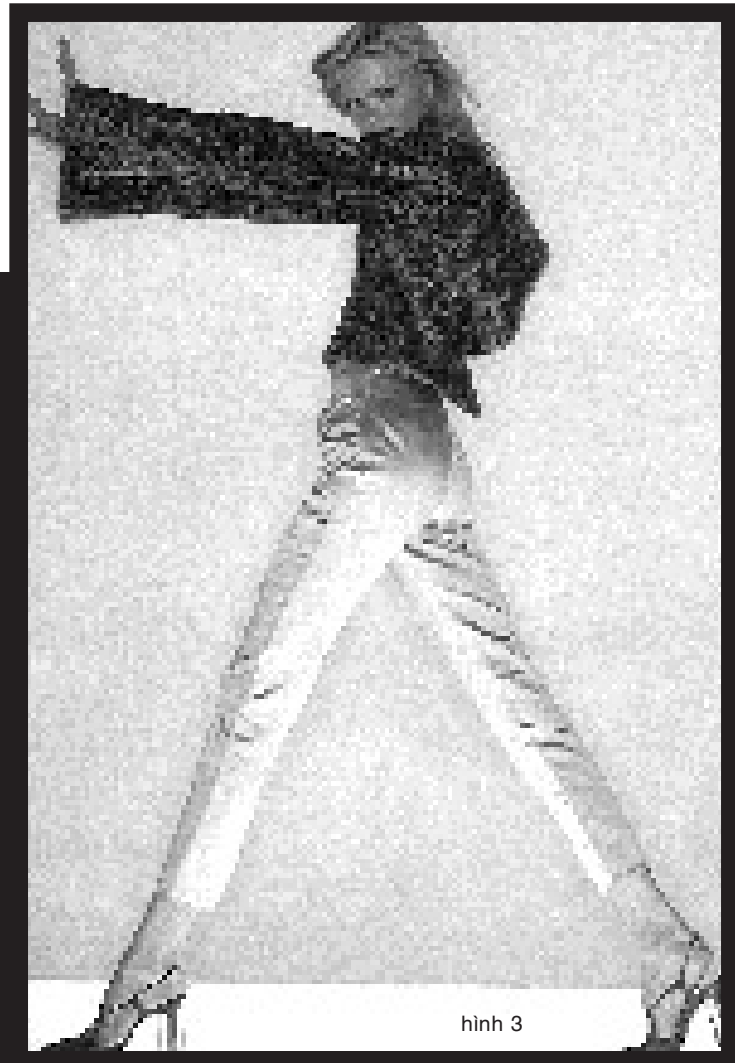
dạ hội diêm đúa. Đúng vậy, mặc một chiếc áo len cổ cao bằng cashmere chung với váy dài cộng thêm một vài nữ trang thích hợp, bạn có thể tự tin bước vào bất cứ bữa tiệc sang trọng nào mà bạn có dịp tham dự. Để thêm phần lộng lẫy, những chiếc áo len dành cho buổi tối thường được may bằng vải bóng (glossy look) hoặc có đính những hạt cườm, hạt đá nhỏ lánh lánh (hình 1).

Đã nói đến áo thì phải nói tới quần. QA nhớ ngày xưa khi còn bé, vào cái thời buổi khó khăn, mẹ thường may cho mấy anh chị em QA những chiếc quần rộng đến độ đôi khi sơ ý mặc hai chân vào cùng một ống mà vẫn không hay biết gì. Chúng lại còn quá dài, cứ phải xắn lên hai ba gấu, mỗi năm lại xuống một nấc. Đến khi cái quần ngắn từng lên, lúc đó quen gọi là kiểu quần “chó táp bảy ngày không tới”, nài nỉ mãi mẹ mới may cho cái quần mới. Ấy vậy mà ngay ở xứ Cờ Hoa phần thịnh, những chiếc quần “chó táp” ấy lại ào ào xuất hiện trên các sàn trình diễn thời trang mùa thu (hình 3). Các quần theo kiểu này thường được may bằng vải cứng, đôi khi có lưng dây rút đã được giới thiệu hồi mùa hè.

Mặc khác, những chiếc quần tây quá rộng quá dài cũng đang là một cạnh tranh đáng kể của kiểu quần ngắn (hình 4). Quần tây thường may bằng vải dày nhưng rũ và chủ yếu có lưng thấp, ống rộng. Về phần quần jeans và khaki, quần cargo (hình 4) đang được giới vờ kiểu chú ý đến. Cargo là loại quần có túi thật lớn may đắp phía ngoài. Túi có thể ở phía trước, phía sau hoặc là hai bên hông, và thường có lưng thấp, ống rộng. Với hai kiểu quần ngắn và dài hoàn toàn trái ngược nhau này, nếu như một buổi sáng tinh mơ nào đó

hình 5

hình 3

trong lúc vội vã, bạn mắt nhắm mắt mở “quơ” lộn cái quần “thiếu gang tấc” của nhỏ em út, hay cái quần “rộng cho mát” của mommy, thì bạn cứ thần nhiên mà ôm tập tọt lớp, không cần phải ngại ngùng làm gì. Nếu có ai “théc méc” thì bạn cứ bạo miêng mà phán: “It’s fashion, duh!!”

Vào mùa thu và đông, áo khoác (jacket và coat) chiếm vị trí quan trọng. Một chiếc áo khoác đẹp và hợp thời trang sẽ làm bộ đồ của bạn có thêm giá trị gấp bội. Mùa này áo khoác tựu chung vào hai nét mới tương đối trái ngược nhau. Nét thứ nhất là áo ngắn, thường là không có cổ và cài nhiều khuy, hoặc là dấu khuy. Kiểu này thường được mặc với áo cao cổ đã được giới thiệu ở trên (cũng là một “trend” của mùa này). Nét thứ hai khá đặc biệt vì nó được “nhái” theo các áo mặc trong phòng thí nghiệm (lab coat style-hình 5). Kiểu này có chiều dài giữa áo jacket và áo coat, có nhiều khuy và túi lớn, nói chung khá giống áo lab coat thật, và thường được mặc với quần ôm. Vì là sự bắt đầu, khó có thể tiên đoán được kiểu nào sẽ được “lưu truyền” lại cho những mùa sau. Hy vọng Dự Báo Thời trang vào những số tới sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho bạn.

Nét đặc biệt nhất của thời trang mùa thu mà bạn rất dễ dàng nhận ra khi lang thang vào các tiệm quần áo lớn nhỏ, nổi tiếng hay không nổi tiếng là váy và đầm dài. Khi nói đến hai thái cực ngắn và dài, bạn có thể sẽ liên tưởng đến sự tương phản giữa “cũn cũn” và “lùng tùng xòe”. Thật ra, chiều dài tối thiểu của váy đầm mùa thu là ngang đầu gối hoặc quá đầu gối một chút (sorry miniskirt, you’re out!). Chiều dài váy loại trung bình là tới khoảng bụng chân, và váy dài là qua mắt cá chân. Những chiếc đầm dài thậm thụt (hình 8) không còn là “độc quyền” của trang phục buổi tối nữa. Bạn có thể mặc đi làm thay cho quần tây, hay đi chơi thay cho quần jeans. Có nhiều kiểu rất lạ được giới thiệu lần này, ví dụ như kiểu “rửa xe” (carwash). Váy được xẻ dọc thành nhiều miếng xếp chồng lên nhau, giống như cái màn chắn trong chỗ rửa xe tự động mà chắc hẳn bạn đã có đôi ba lần lái xe vào. Kiểu này có thể sẽ làm cho mấy anh hơi “khó thở” theo

mỗi bước chân của bạn nên QA không ủng hộ mấy vì sợ bị... “xu”.

Ở cả ba chiều dài, váy đầm tựu chung vào hai kiểu chính: thẳng và xòe. Kiểu thẳng thì từ trên xuống dưới có cùng một chiều rộng (pencil hay secretary shape-

hình 6

hình 6), không cắt cong như từ trước đến giờ nữa. Nếu không may bằng loại vải co giãn, kiểu này phải có đường xẻ, chủ yếu là ở phía sau, hay xẻ một bên chân. Kiểu xẻ hai bên hông vẫn thấy nhưng không còn là “new trend” nữa. Đầm và váy xòe hoặc là có nhiều nếp xếp đều (pleat-hình 7) như váy học trò, hoặc là có nhún ở phần eo để có thể tung rộng ra (ballet skirt). Cũng như áo len, váy và đầm mang những đường nét rất đơn giản ở y phục bình thường và hơi kiểu cọt hơn nếu là y phục buổi tối: có thêu hoa, đính hạt thủy tinh, hạt cườm, hạt trai non (baby pearl), hay kim tuyến lánh lánh.

Tiện đây, QA xin giới thiệu bạn một kiểu áo dạ hội thật lộng lẫy và quyến rũ. Kiểu áo này có hai lớp. Phía trong là áo đầm hai dây (slipdress) ôm. Phần ngoài thường là có tay dài, may xòe theo kiểu đuôi cá (từ hông xuống gấu cắt vải xéo). Điểm đặc biệt chú trọng vào phần ngoài này vì nó được kết theo kiểu lưới cá fishnet bằng những chất liệu rất bắt ánh đèn vừa kể ở trên. Chiều dài tùy theo ý bạn chọn miễn là lớp trong ngắn hơn lớp ngoài là được. Nếu bạn thích chơi trò “ú tim” với mấy anh thì bạn có thể mặc lớp trong mini và lớp ngoài maxi. Tuy nhiên, QA hoàn

hình 7

hình 8

toàn không chịu trách nhiệm về những “outcome” đâu đó nhe.

Nếu bạn để ý sẽ thấy bức tranh “thời trang mùa hè” của QA chưa được tô màu. Màu sắc là yếu tố chính mà tất cả các kiểu thời trang mới, trang trí mới cho dù có trái ngược nhau đều cũng sẽ thể hiện. Thông thường mỗi mùa có một màu chính đi theo sát với thời tiết. Bạn thử đoán xem màu nào là của mùa thu năm nay? Đúng vậy, là màu XÁM. Không phải màu xám nào cũng giống nhau. Màu than (charcoal) là màu xám đậm trong khi màu bạc (silver) thuộc xám nhạt. Màu muối tiêu không thật sự là màu xám mà chỉ là đen trắng trộn chung tạo nên sắc xám. Ngoài ra còn những màu xám khác như xám rêu, xám xanh, xám trắng, xám tro, xám... xit... v. v... Khi bạn phủ lên trên màu xám một

lớp nước bóng thì bạn sẽ được màu gì? Ah hah! Màu KIM LOẠI (metallic look). Đó là lý do tại sao các nhà vẽ kiểu quần áo dùng nhiều đến những chất liệu có thể chiếu sáng để tô điểm cho trang phục của mùa thu này. Nếu bạn không thích “rườm rà” thì bạn có thể chọn mua những loại vải bóng như satin hay silk.

Nguyên tắc kết hợp màu rất thường được áp dụng trong thời trang là “bất quá tam”, tối đa chỉ có ba màu trong một bộ đồ, tính luôn phụ tùng đi theo như giày, ví, nón, thắt lưng.... Ngay cả những loại vải hoa, khi nhìn kỹ, tất cả các màu cũng chỉ quy về ba hệ màu chính. Một ngoại lệ mà QA biết là trang phục kiểu Hawaii với rất nhiều màu sắc sỡ đối chọi nhau. Loại này chỉ thấy ở mùa hè. Vậy nếu như khi bạn đứng trước gương làm dáng mà thấy mình hơi giống... tắc kè bông, hay... cá bảy màu thì... hey! time to get change for the season.

Và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng là thời trang cho đôi chân yêu quý của bạn. Các kiểu giày mới thật ra không hoàn toàn mới mà là sự trở về của những nét cổ xưa: Mũi nhọn, gót nhọn, gót cong, bít mũi, bít gót, có quai cài.... Những nét vẫn còn được giữ là mũi tròn, mũi vuông, và gót vuông. Tuy vậy, kiểu giày cũng rẽ ra làm hai hướng song song: Gót bằng và gót cao. Sự phối hợp của bất kỳ nét nào ở trên cũng đều được chấp nhận. Ví dụ như giày mũi nhọn (point-toe), không hở ngón (close-toe), có quai ra phía sau (slingback), và gót cong (curvy heel) như thấy ở hình 9. Chỉ cần bạn nhớ một điểm quan trọng, cho dù thời trang mùa này có cả hai thái cực đi chẳng nữa thì đôi chân của bạn cũng chỉ nên theo cùng một hướng thôi nhé, chứ nếu mà một bên theo gót thấp bên kia lại thích gót cao thì phiền cho bạn lắm.

Mặc dù giày cao cổ (boots-hình 10) từ trước đến giờ vẫn là kiểu của mùa lạnh, năm nay nó trở thành một thứ phải có trong tủ của bạn (must-have item). Cổ của những đôi giày này đang muốn cạnh tranh với hươu

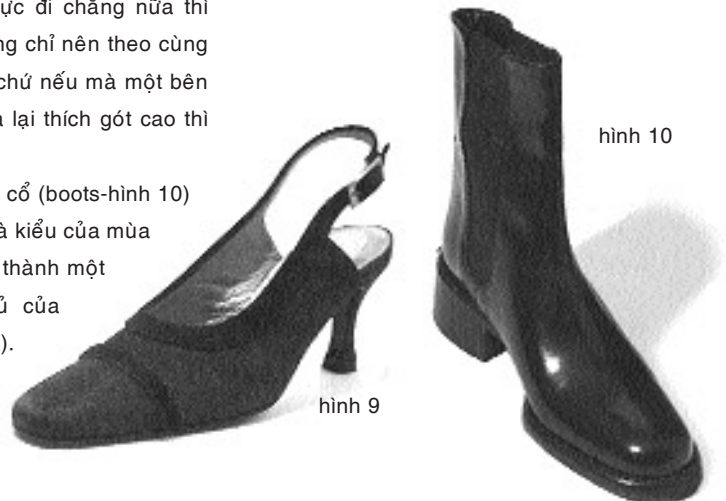
cao cổ, tức là càng ngày càng cao thêm. Giày cổ cao trên dưới đầu gối bắt đầu là một nét được nhiều người chú ý đến. Cũng như các kiểu giày khác, giày cổ cao xuất hiện với cả hai loại gót. Thông thường, cổ cao đến mắt cá dùng cho quần tây và quần jeans, nhất là loại quần có ống cắt riêng để đi với giày cao cổ (boot-cut leg). Cổ cao tới bụng chân dùng cho váy dài ôm (váy dài xòe hay đi với giày mũi nhọn gót thấp). Váy ngắn đi thì cổ giày sẽ cao lên để bù lại. Theo ý kiến riêng của QA thì bạn nên có ít nhất một đôi giày cổ cao, trước là vì tính chất thông dụng của nó, sau là vì dáng vẻ đặc biệt nó sẽ đem lại cho trang phục của bạn. Cũng cần phải nói thêm là giày của mùa này không chỉ giới hạn ở giày da mà có cả giày vải len (flannel hay tweed.)

Phew!!! What a season! Quả là một mùa thời trang có ảnh hưởng của... El Nino. QA xin tóm gọn lại trong vài nét chính: Áo len cashmere cổ lọ, quần quá ngắn hoặc quá dài, đầm ôm dài thật dài hoặc đầm xếp nếp, áo khoác không cổ hoặc áo “lab coat,” giày cổ cao, và cuối cùng là MÀU XÁM.

QA

Sách báo tham khảo:

Marie Clarie Magazine, Mirabella Magazine, Elle Magazine, Glamour Magazine, and Mademoiselle Magazine

hình 9

hình 10

CAMPING MEMOIRS

By Lê Mỹ Hạnh

nature, but I was worrying if we could drive safely or not. Not too far behind us, a truck was approaching in a hurry and yet, it had no way to pass by us since we took priority and there was only one lane on each side of the road. A few minutes later, another

The idea of going to this camp did not have an effect upon me until the day I surfed into the WebPage of NonSong magazine and especially after the constant invitations and motivations of Ms. Đỗ. There have always been some forces that stirred my eager feeling of departing whenever I plan to go somewhere but none of them was as much as this time.

The day was sunny and blue, the wind on and off appeared, the streets were full of all kinds of cars. Ms. Đỗ, her son, Mạnh, and I started to depart. I should have been a driver on that trip but I was hesitant to offer to help drive her car. I was afraid that my offer would offend her so I kept silent and let things go. The car's air-conditioner did not drive the summer heat away but it was much better than nothing. Sitting in the back, I kept thinking and imagining how excited the camp days would be. Our car was soon immersed into the stream of traffic and headed off the campsite direction. I could not believe Ms. Đỗ could drive there since we had never been there before. However, the spirit and curiosity of having fun motivated me a lot. Even though I have never been a superstitious person, I had a sense of good things coming our way and I felt good about the

upcoming adventures.

The sun implicitly moved itself to one side of the sky, not directly above us as before. And yet, that movement did not help me at all. My whole body became a victim for the sun as long as the car moved. However, the fact of being heated did not bother me much when we passed by a mountain chain. I was lost in meditation of the grandness and magnificence of nature that I had never had a chance to gaze at. I looked around for someone to share the beauty of wondrous sight. I noticed Ms. Đỗ was very attentive to drive. Then it occurred to me that Mạnh was sharing the same moment, his head bent forward and down as if to gaze at the scene. But alas, I realized that he had simply fallen asleep and his head was bobbing to the rhythm of the car.

Being driving almost for two hours, our car then slowly turned into 138 Freeway, which is a very tiny and curved road. Since we got onto such small road, I had a feeling of riding on coasters at Magic Mountain. We had more fun on this kind of game, and to be safe, Ms. Đỗ allowed her car to crawl at the humble speed of approximately 30MPH. Mạnh and I kept talking to Ms. Đỗ as to keep her awake. At this moment, I had no time to enjoy the

er car appeared and lined up behind the truck. The drivers of those cars must have been complaining or yelling at us but who would care? I was lost in my thoughts about a song that I used to sing on camping days in Vietnam, and I began to sing in my mind, "Our street, we keep going la... la... la..." The song was suddenly cut off when the truck behind us passed by us in a hurry when it was possible for the driver to do so. We could not help laughing when the truck driver threw an unfriendly look at us as if to curiously know who the driver was.

The expected minutes had finally arrived: we pulled into Silverwood Lake campsite. The weather was so terrible there that none of us could avoid sweating. I kept wondering where our campsite would be and where the people in Vietnamese Student Association were? They should have been there a long time prior to our arrival but alas, nobody was there but us. When passing by the camp gate, the guards made us sign some kinds of papers. Also, they let us know that we were the pioneers, and our responsibilities were to keep all parking permits and distribute one to each incoming car. It was past 3:30 p.m. and we were exhausted

and hungry. It would be best at that time if I was in Orange County so I could grab some fast foods. Not too shabby, I saw a lot of food survival kits that Ms. Đỗ had already prepared in her car. I was like being woken after having some foods from her. We then happily recognized one car heading toward us, and indeed, the organizers were in it. Without any hesitation, we transferred our responsibilities with the parking permits to them. Phew! Ms. Đỗ lightly sighed.

Since it was still too early to start camping activities, we came up with a little cute decision of exploring the lake. It took a while for us to find it. The Silverwood Lake was cool and peaceful. I could not stop analyzing the position of this lake. Surrounded by a chain of mountains, it must have had its own histories. I wish my grandma were there since she knew a lot of ancient stories. I am now too old to ask my grandma for such things but I

lake beyond. It was bluer than those I had seen before. Ms. Do and I took turn to take pictures for each other. It would be better if I had a bathing suit with me so I could immerge myself into the water. Still, I decided to walk closer and closer to the water until I recognized it has already soaked two-third of my legs. Mạnh, however, remained seated and focused on his reading under a humble shadow of a tree on the lakeshore. Relaxing for a while with our feet under the water, Ms. Đỗ and I got to the shadow where Mạnh was reading. We both lay down and started some conversations while the sun was slowly move itself into the west horizon. The heat seemed to lessen, the activities of people on the lakeshore were still continuous but we had to go back to the campsite in a hope of joining the camp's activities.

It was almost 6 p.m. on Friday afternoon. The bustling sense finally had arrived. Colorful tents of all sizes appeared one

was afraid that people around me would look at me as an idiot so I kept my mouth shut during the time of building up tents. It was six years ago since I had my last camping in Vietnam. Towards the evening, the camp put itself on a different aspect. Tents were then settled and people were fighting with bathing stuffs. What a pain for those who did not come prepared with quarters, including myself, since they were so worthy that each of them could be exchanged for one and a half minutes of showering. I had heard about paying prior to bathing a lot, and now I myself had to suffer. I did not have any quarter with me; however, I had some from Ms. Đỗ. I finally enjoyed the experience of taking a shower in the desert.

The sun was leisurely dimming into the horizon, the darkness was covering the whole camping area, and we, the campers, had to find all ways to fight against the onslaught of mosquitoes. There was no way for me to distinguish between mosquitoes and flies at that time since they were all trying to beat me up from all directions. Insect repellent helped a lot but it could not drive them all away. "Are you crazy?" shouted Mạnh when he turned around and slapped on mosquitoes. Electric lamps had already been lightened up. A group of people was singing, joking over here. Yet over there, some other groups were still setting up their tents. Faraway at the bathroom area, people lined up for a shower. Those who have just arrived to the camp surrounded the registration

table to pay their camp fees. The lights were not bright enough for me to recognize all of the newcomers but I could still see three of my friends: Chi (and her friend, Vân), Đông, and Toàn. I greeted them with a nod and left them alone so they

Alô... Alô... làm ơn giữ trật tự giúp tui cái coi...!

still love the way she started with whatever story she wanted to say, "Once upon a year." There was absolutely no wind to bring coolness, nothing special to bring freshness; the grass itself look pitiful in the heat of hard brilliance. I looked at the

after another concurrently with the uproars of people who tried to find a place to set up their temporary houses. Never in my life had I ever seen such neat and beautiful tents like those. I was full of surprise, "Wow!" each time a new tent appeared. I

could suffer the routines that we had done a few hours earlier. It was late at night and dinner was not ready yet. To be safe from dangerous mosquitoes, I crawled into our tent, and by the way, took a look at the stream of people passing by our tent from all directions.

One by one, stars appeared in the sky and bravely shined. There was no moon. The whole campsite became invisible and wrapped with darkness. Now and then, a shooting star suddenly appeared and quickly flew away. Again, dinner was not

from either one or many tents around us all at once. I was lying awake for a long time. Sleep did not come. For the rest of the night, I turned myself in my sleeping bag. My thoughts drifted. I did not have any particular thought but some on and off ones.

The second day was full of activities. The rhythms of anthems gave us more strength as we move toward to real games. I was assigned to group number one. We got together to practice some interesting

trees' shadows without any permission from the leaders.

With respect to the games, I liked the one that was held by Non Song magazine the best. First of all, the advantage of trees' shadows helped a lot to keep people's attentions. Then, it was about puzzles that required only some thinking and not physical energy, so less athletic people could join. Finally, it was carefully organized. However, if the organizers could make more than one prize then it would be more

We're the winnerrrrrrs.....!!!

Tóm được con cá gộc rùi...

ready and my tummy groaned with hunger. Since Ms. Đỗ and Mạnh are vegetarians, they had dinner ready. I joined them to regale for a while. Luckily, a voice from somewhere notified everybody that dinner had finally arrived. I grabbed some foods and felt better afterward. After being fed, everybody was gaining energy. Guess what? People competed each other to play all kinds of games that they did not have a chance to play at their hometowns. In front of our tent, we got together to sing and play guitar with Đông, Toàn, Chi, and Vân. Our joys were cut off when Paul ordered us not to continue since it was rather late.

It was past midnight when I finally got into my sleeping bag. Warily, I closed my eyes and dimmed into sleep. I did not know exactly what time it was when screams, laughs, and indescribable sounds started

songs and form a name for the whole team. Since everybody suffered mosquitoes' bites last night, we all came to the decision of taking "Muỗi Cắn" or "Bitten Mosquitoes" as the name. Events moved rapidly. Paul and some other organizers gave us various kinds of games, and some were so strange to me. I could not help laughing when two other teams also named their groups as "Muỗi Rừng" or "Forest Mosquitoes" and "Muỗi Xanh" or "Green Mosquitoes". However, our team was not bad at all. We won some prizes in the morning games. Even though we had fun with all outdoor activities, I was still scared when a member from another team got injured from a crawling game. It was not a too bad injury but I became more careful since then. The weather was so hot that people spread themselves under

fun. We, the "Muỗi Cắn" team got second prize but we got no reward afterward.

My skin was sensitive with the heat so I would rather hang around nearby our tent than joining my team in a big game after that. Having been distributed the Non Song magazine by the organizers, Chi and I competed to read the whole thing. Hours seemed to pass quickly and we almost finished the magazine. I joked with Chi, "Hey Chi, you should read all the commercials first and save good stuff for last since you don't have anything else but this one." While other people were playing around the river, we both had fun reading NonSong magazines. It did not mean we were isolated people, but we could not run for a long way like others.

Time kept passing and we were done with the reading. Chi and I then played

cards for a while to kill time and also to forget the heat. Not far away, a group of NonSong organizers were huddling together at a next tent. Amazingly we saw a dried cuttlefish that was held by Trung. Having such a special food at the camp was really nice! We both whispered to each other. Chi and I tried our best to join the group. It was really hard to achieve the decision because we had never talked to any of

between two big secular trees.

Not too long after that, we were honored to know Tâm, the director of NonSong magazine, and Đạt, a contributor. The fried cuttlefish was then cut off into pieces and each of us took turns to wind them up.

Being for a while getting to know each other, I risked to ask for more magazines with an excuse that we had already read the current issue. Tâm was nice enough to accept my request. He went to his tent for a while and came back with a pile of mag-

azines. Our desires became true afterward. Chi and I each had three different issues of NonSong magazine. Our adventure from one tent to another not only gave us a chance to enjoy fried cuttlefish but also gave us the advantage of a bunch of magazines. The shadows slowly lengthened and the burning brilliance of the sun softened as well. The fresh wind began to stir desert trees, and created a musical sound. I realized that the second day was much more meaningful and joyful than the first one regarding activities and weather. It was darker and darker. A scene of people

constantly went back and forth created an exciting noise. Over by the stove, a group of people was washing meat, putting them into a huge pot that they had placed on a fire. Then suddenly, a familiar voice shrilled through a loudspeaker letting everybody know dinner was ready. Extraordinarily, there was already a long line, so I had to stand in it as soon as possible. Behind me, the line kept extending with an ocean of people of different ages and genders. People gradually occupied a bunch of benches cross the stove. Everybody rather focused on his or her meal than on talking. Some people

Họa sĩ... mù

them. All at once I remembered a big chip bag that was still in my tent. Having that idea in mind, both of us decided to sacrifice the chip bag in order to talk with the organizers. We gradually approached their tent. We could not resist the temptation of the fried cuttlefish. A small cute exchange happened as expected. We handed the chip bag to Lân who was happily dangling on a hammock. I also noticed the hammock was tightly fastened

gave us a chance to enjoy fried cuttlefish but also gave us the advantage of a bunch of magazines.

The shadows slowly lengthened and the burning brilliance of the sun softened as well. The fresh wind began to stir desert trees, and created a musical sound. I realized that the second day was much more meaningful and joyful than the first one regarding activities and weather. It was darker and darker. A scene of people

"Bộ tham mưu" Non Sông cùng các bạn hữu

azines. Our desires became true afterward. Chi and I each had three different issues of NonSong magazine. Our adventure from one tent to another not only

were on the move. They moved back and forth impatiently to look for a seat while their hands were still busy holding bowls which were full of foods. Dinner was soon over.

The atmosphere was stirred up with thousand of noisy footsteps since people were trying to gather around a campfire. The fire smoothly danced together with a thousand beings. The flame clicked the wind. It seemed to me that nobody was missing in this event. How deeply impressed I must have been while I watched various kinds of shows from different teams, such as comedy, dancing, and singing. There was a time that I could not help laughing when a group of boys tried to mimic a Miss competition. And, there was another time that reminded me about Vietnamese history that I have

learned in my first grade such as, “Trọng Thủy Mỹ Châu”. The emotional scene that made me miss my grandma more than ever was “Hồn Vọng Phu.” Although it has been a long time since my Grandma passed away, I still wish I could hold her and hear her stories beginning with “Once upon a year.” A rhythm of music constantly mixed with claps nearby made everybody excited. The flame itself kept jumping up and down as if to express its joy with us. A thousand miles above us, stars constantly twinkle upon the glorious field where Vietnamese students were having fun to bring the youths back to their root.

According to the organizers, it was not a good idea to continue campfire that late, so we had to break up after the excellent show of Mr. Đạt. Everybody was double up with laughter. The fire was slowly fading. Everybody spread into multiple directions toward their tents. I was soon safely settled inside my sleeping bag with my eyes open. One phrase of conversation from a tent behind us unintentionally fell into my ears. Yet, another group faraway was sing-

ing all kinds of English songs. However, a melodious rhythm sang by NonSong people from the next tent with an excellent guitar player lulled me to sleep. I had no idea about who the singers as well as the guitar player were, but I was like dimmed into sleep. I had a very peaceful sleep until a loud snore of someone nearby our tent woke me up. It was pre-dawn. I got up earlier than normal because it was my last day there. I looked forward to a priest to celebrate Sunday mass as announced before the journey but he would never come due to traffic problems.

One tent was pulled up over there. Another one was again pulled up over here, and ours was too. I did not know for sure why some people tried to go home early but I guessed they did have their own excuses like I did. I had to go home by 11 a.m. to attend Sunday mass as normal. Ms. Do had to go home early since we went together in one car.

It was a peaceful Sunday. The sun was rather high above us long since. We drove out of the campsite and move toward

Southwest to go back to Orange County. The campsite was soon behind us. The car then passed by the desert after struggling with a long curved road. Ms. Do seemed to know the direction better so I was less worried and remained in silence on the back seat of her car. How sweet and peaceful the atmosphere was outside. The temperature must have been dropping down compared to the pass two days. I closed my eyes, took a deep breath, and vividly recalled the value of the camping. Such an unforgettable event was absolutely a combination of love, support, and encouragement of those who held the camp, for the sake of two close and reliable words VIET NAM.

Of all you've ever done,

And all you've ever do...

Still the memories can come,

Ones of Silverwood Lake camp.

I sit and watch

The fire dances...

The flames burning up

All at once

A heat heating my face

The dancing of the youths

Laughing, screaming

Here I go

Once again

I can softly taste

Love is here

High above the fire

Moonlight slowly pours upon the camp

Starlight starts shining

And touch that flame...

The rhythm of music slowly resounds

From the circle of the fire

Closing my eyes,

And slowly closing my mind.

I felt my body as it melted away.

On that mid summers day...

Mỗi con người đều có giới hạn của mình. Bạn chỉ cần phải hiểu giới hạn của bạn ở chỗ nào để đối phó với nó đúng cách.

Nolan Ryan

Người nào muốn làm cảm động và thuyết phục được người khác thì phải tự cảm động và thuyết phục mình trước. Nếu có ai nói bằng một giọng cảm động chân thật thì người khác sẽ lắng nghe, vì chúng ta ai cũng sống bằng cảm tình.

Thomas Carlyle

Quản lý là làm mọi việc đúng cách; chỉ huy là tìm được đúng việc để mà làm.

Peter F. Drucker

Tôi thà là thất bại trong việc làm mà tôi thích còn hơn là thành công trong việc làm mà tôi ghét.

George Burns

August 6, 1998

TRẮNG TRẮNG TRÒN TRÒN...

Đang nằm trong lều thả hồn theo những vạt nắng nhảy múa trên nóc lều thì trưởng ban tổ chức trại hè Hoàng Giang tìm đến tận nơi để giao “trọng trách”: Làm... kỳ đà trong trò chơi lớn, cần trại sinh khỏi chạy cái ào từ trạm một qua trạm hai. Nghe có vẻ hấp dẫn, tui háng hái ôm mớ đồ hóa trang đi thay. Mặc vào, thấy kỳ kỳ, sửa cách mấy cũng vẫn cảm thấy trống trống làm sao í. A! Hóa ra lão Giang nhà ta chỉ cho mượn áo tứ thân thôi, quên mất cái...yếm. Cũng may vụ này thì tui tự lo được.

Xiêm y chỉnh tề, tui đứng thơ thẩn chờ thiên hạ giải mật thư. Thấy người nào cũng còn đang chổng, ý lộn, chổng cằm suy tư, tui bèn vô chỗ mát núp. Chưa nóng chỗ đã nghe tiếng chân chạy rầm rập như giặc xâm lăng làm tui giật mình, tim đập thình thịch. Một đám lố nhố vây quanh tui đòi...chỉ đường, lại còn nhát thấy Tí Tiu Tuy đứng ở xa nhăn nhó: “Như vậy đâu có được, lộn xộn quá.” Đờ là tình trạng này không kéo dài mấy. Và cứ như thế, từng nhóm thay phiên nhau đến nạp mạng cho tui. Tui bắt mỗi nhóm phải làm thơ tả tui, nếu hài lòng tui mới chỉ đường cho mà đi tiếp, bằng không thì tui cho đứng lại đó (kỳ đà mà, phải làm sao cho giống chó).

Chín nhóm chín bài thơ, chín lần tui cười ha hả. Quả là trại sinh Non Sông không chê vào đâu được. Tui cố nhớ hết chín bài thơ, ghi xuống đây gọi là chút gì đó đáp lại sự nhiệt tình của những nhà thơ... bất đắc dĩ.

Nhóm 6 sử dụng “thần tiên hóa” nghe cũng... kha khá:

*Trại hè có một cô tiên
Nhan sắc mặn mà thật có duyên
Tứ thân em mặc tươi màu nắng
Qua trạm em rồi bỗng băng khuâng.*

Nhóm 2 theo thể “tứ tú,” cả bài thơ đúng 16 chữ:

*Ôi cô con gái
Mặc áo tứ thân
Sao cô duyên quá
Làm tôi mê hồn.*

Nhóm 9 vừa than thở, vừa xin xỏ:

*Hôm nay trời nắng chang chang
Người ta bắt buộc làm thơ khen người
Xinh xinh cô gái tứ thân
Mau cho qua trạm đội ơn em nhiều.*

Nhóm 5 có hai câu đầu rất hay, nhưng hai câu sau hơi trật vẫn thiệt là uổng:

*Dáng em đẹp em lại càng thêm đẹp
Bởi áo tứ tà duyên dáng gái Việt Nam
Gái miền Bắc đắm đang lòng trong sáng
Anh nhớ mãi buổi đầu anh gặp em.*

Nhóm 1 dùng song thất lục bát...biến thể:

*Áo tứ thân trông xinh xắn
Tà bay trông tươi thắm làm sao
Đỏ vàng xanh thật thanh tao
Anh nhìn anh thấy nôn nao trong lòng.*

Nhóm 7 xuất khẩu thành thi, thơ rất chuẩn, có điều bài này quanh quẩn chỉ có bấy nhiêu:

*Hỡi cô má đỏ hồng hồng
Hỡi cô nay đã có chồng hay chưa
Nếu chưa thì để anh thưa
Anh về nói mẹ anh đưa em về.*

Cũng cần nói thêm đại diện nhóm 7 đứng ra làm thơ là “Trọng Thủy,” có lẽ thần khẩu hại xác phàm nên buổi tối chàng ta phải đi hỏi vợ thật.

Nhóm 8 hình như dấu thơ sẵn trong bụng, vừa hỏi đã tung ra ngay:

*Tứ thân em đẹp vô cùng
Áo dài em mặc, môi hồng xinh xinh
Tay em cầm bút nghiêng thành
KIẾN CÀNG gầy cẳng suốt đời nhớ em.*

Kiến Càng là tên của nhóm 8, theo như người làm thơ “khai báo.” Và người này không ai khác hơn là ông vua nhiều vợ duy nhất của trại hè. Hỏi nhỏ chút nghen, không hiểu Kiến Càng đã có bao nhiêu cái chân bị gãy rồi, có còn dư cái nào hay không?

Nhóm 10, với bài thơ có điểm cao nhất, thơ chuẩn, nhóm trật tự, và đặt thơ rất thật:

*Có cô áo đỏ bên đường
Trông cô dáng dấp dễ thương mỹ miều
Hỏi rằng cô đã bao nhiêu
Cho tôi thấu hiểu ít nhiều tình cô.*

Cuối cùng, nhóm 3 làm thơ rất “đã”:

*Thân em trắng trắng tròn tròn
Phất phơ tà áo siêu lòng anh đây
Áo dài cô gái tứ thân
Xanh xanh đỏ đỏ phất phơ trong gió chiều.*

Tui thoát nghe mà hoảng hồn, tui đây người mình dây da bánh mật mà đi tả tròn tròn trắng trắng y như cái bánh...bào chiều. Cũng hên là chưa bị tả kiểu này:

*Thân em như thể bánh bao
Đã tròn lại trắng anh sao phát thèm...*

Tui nhăn nhó đòi phải đặt lại câu đầu tui mới cho đi qua, cuối cùng thì bài thơ đã được sửa lại thành:

*Thân em ồm ồm gầy gầy
Thiết tha tà áo siêu lòng anh đây
Áo dài cô gái tứ thân
Xanh xanh đỏ đỏ phất phơ trong gió chiều.*

Vậy có phải là đờ...tử thân không chứ. Xong phận sự, tui khoan khoái tháo bộ áo tứ thân xếp lại chờ trả cho trưởng trại. Làm kỳ đà kiểu này cũng...nhớ đời đó chứ.

Kỳ Đà Con

Kỷ niệm Về Với Non Sông 9.